

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. D. G.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2014, č. j. CPR-8250-2/ČJ-2014-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2014, č. j. 1 A 40/2014 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 28. 2. 2014, č. j. 10 Af 56/2013 - 38, zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2014, č. j. CPR-8250-2/ČJ-2014-930310-V231, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 7. 5. 2014, č. j. KRPA-103211-60/ČJ-2014-000022 – 60. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu jednoho roku.

[2] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované i prvostupňového správního orgánu vycházelo ze skutkového stavu, který byl doložen ve správním spise a z něhož vyplývalo, že správní orgány postupovaly při rozhodování o vyhoštění žalobce v souladu s právními předpisy. Konkrétně uvedl, že na žalobce nemohly být vztaženy podmínky § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť zcela zřejmě nenaplnil jednu ze dvou kumulativních podmínek dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle městského soudu žalobce nedoložil, že by žil s paní I. S., tvrzenou partnerkou, ve společné domácnosti. Postup prvostupňového správního orgánu, a následně i žalované, kteří pro správní vyhoštění žalobce kvůli nenaplnění podmínky § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců použili § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců, tedy považoval za správný.

[3] Městský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce týkající se nedostatečného posouzení možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Uvedl, že prvostupňový správní orgán i žalovaná zásah do uvedeného práva posuzovaly a řádně zdůvodnily svůj závěr, dle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Městský soud dále shledal dostatečným a přesvědčivým zdůvodnění týkající se dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 174a zákona o pobytu cizinců. K otázce přísnosti rozhodnutí pak městský soud uvedl, že spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, a proto mohl toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž i opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě pět let). Správní orgány stejně tak dle názoru městského soudu dostatečně objasnily, z jakých důvodů byla doba zákazu vstupu stanovena právě v délce jednoho roku. Pro úplnost městský soud uvedl k prohlášením a fotografiím, které žalobce předložil až v řízení před soudem a jež měly dokázat, že vztah mezi ním a jeho partnerkou je trvalý a intenzivní, že jej o opačném závěru, než k němuž dospěly správní orgány, nepřesvědčily. Městský soud neshledal, že občasné návštěvy žalobce v České republice, a tedy i u jeho partnerky, představují natolik intenzivní partnerský vztah, který by bylo možno vnímat jako překážku správního vyhoštění.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované k ní

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti předně namítá, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu vad řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože správní orgán při zjišťování skutkového stavu porušil ustanovení správního řádu způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění, a městský soud rozhodnutí pro tuto vadu nezrušil.

[5] Konkrétně stěžovatel namítá, že si správní orgány neobstaraly dostatečné množství důkazů o existenci rodinného a soukromého života stěžovatele v České republice, především pak o existenci jeho dlouholetého vztahu s občankou České republiky. Na základě nedostatečných důkazů pak označily tento vztah za ne natolik stabilní a trvalý, aby požíval ochrany pod § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele měly správní

pokračování

orgány minimálně znovu vyslechnout stěžovatele a jeho partnerku za účelem odstranění nejasností, vykonat pobytovou kontrolu v místě pobytu, aby mohl prokázat, má-li u partnerky osobní věci, vyslechnout rodinu partnerky, případně známé či sousedy, kteří by mohli potvrdit nebo vyvrátit existenci rodinných a soukromých vazeb stěžovatele na území České republiky. Správní orgány se spokojily se dvěma výsledky stěžovatele a jeho partnerky.

[6] Městský soud vycházel ze stejných podkladů, nezohlednil podpůrné důkazy – dopisy od rodiny a známých a společné fotografie stěžovatele a jeho partnerky. Při jednání nezjišťoval bližší rodinné a soukromé poměry stěžovatele. Navíc bagatelizoval vyjádření stěžovatele a jeho partnerky, např. přes tvrzení partnerky, že stěžovatel u ní bydlí a má v bytě osobní věci ve skříni, městský soud v rozsudku uvedl, že stěžovatel má v bytě pouze krabici s věcmi. Městský soud proto dle stěžovatele pochybil, pokud nezohlednil tvrzení stěžovatele a jeho partnerky u ústního jednání, stejně jako doložené důkazy – fotografie a dopisy.

[7] Dále stěžovatel namítá, že správní orgány nesprávně posoudily intenzitu jeho vztahu s partnerkou a v důsledku toho dospěly k nesprávnému závěru o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel vzhledem k trvalému vztahu s občankou České republiky a životu ve společné domácnosti měl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterému lze uložit správní vyhoštění pouze z důvodu podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[8] Stěžovatel má třináctiletý vztah se svou partnerkou, občankou České republiky, za kterou posledních třináct let jezdil do České republiky a se kterou žil ve společné domácnosti na adrese S. 18, P. 10. Jeho třináctiletý vztah je nutno považovat za vztah trvalý. Skutečnost, že se svou partnerkou stěžovatel neuzavřel manželství, není možno považovat bez dalšího za méně intenzivní vztah. Stěžovatel trávil s partnerkou čas nejen během návštěv v České republice, při nichž bydleli spolu ve společné domácnosti, ale i na společných dovolených a vykonávali další aktivity, které bezesporu charakterizují vztah obdobný rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že intenzita jeho vztahu s partnerkou, kterou považuje za svou družku, nemůže být posuzována na základě arbitrárně zvolených formálních kritérií, jako je uzavření manželství či nepřetržitý život ve společné domácnosti. Nestandardní partnerský vztah stěžovatele a jeho partnerky nelze podle něj vyhodnotit jako přátelský či dokonce účelový. Naopak při zohlednění zejména délky vztahu je nutno dojít k závěru, že se jedná o vztah trvalý a stabilní.

[9] Stěžovatel také namítá, že napadený rozsudek nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého života, a je tedy v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Evropská úmluva) a čl. 10 odst. 2 a čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Nucené vycestování na jeden rok podstatně naruší vztah

stěžovatele s jeho partnerkou, která pracuje v Praze a po níž nelze spravedlivě požadovat, aby stěžovatele následovala do země původu.

[10] Nadto se stěžovatel domnívá, že porušení povinnosti prokázat vstup na území členských států EU není takové povahy, aby odůvodňovalo jeho vyhoštění z území EU na dobu jednoho roku. Právo na soukromý život v tomto případě jasně převažuje nad veřejným zájmem na prokázání vstupu na území EU. Stěžovatel svým pobytem v ČR nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem ČR. Zásah v podobě vyhoštění by tak „nebyl přiměřený zájmu, jehož mělo být dosaženo“. Vzhledem k nenaplnění požadavku nezbytnosti zásahu do rodinného života tak nelze případný zásah (realizaci správního vyhoštění) kvalifikovat jako oprávněný, a tedy povolený dle čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy. Stěžovatel se proto domnívá, že dle podmínek uvedených v § 119a zákona o pobytu cizinců nemělo být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáno, protože představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Byť výše uvedené stěžovatel namítal již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a v žalobě proti rozhodnutí žalované, žalovaná i městský soud se s jeho námitkami vypořádaly pouze úvahou vykazující známky příkrého formalismu. Žalovaná konkrétně konstatovala, že v „*ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona č. 326/1999 Sb. ... není stanovena obligatorní podmínka ohrožení veřejného pořádku*“ a přínos stěžovatelova působení v České republice odbyla jako „*zcela irelevantní*“. V kontextu hodnocení přiměřenosti je pak třeba vyvažovat zájem na vyhoštění cizince oproti jeho rodinným vazbám a přínosu (či škodlivosti) jeho života v České republice. Pokud tedy žalovaná takovéto vyvážení odmítla provést, rozhodla nezákonně.

[11] Závěrem stěžovatel namítá, že správní orgány a posléze i městský soud nesprávně aplikovaly § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud dospěly k závěru, že napadené rozhodnutí je vzhledem k okolnostem případu přiměřené. Stěžovatel nemá v USA žádné zázemí. V USA bydlí pouze jeho strýc, který se neustále stěhuje za zaměstnáním a v současné době stěžovatel ani neví, kde strýc bydlí. Jeho domov je v České republice s jeho partnerkou. Zde má i své osobní věci, které si převezl z USA po smrti matky. V USA by tak musel stěžovatel začít úplně nový život, na který v současné době nemá ani dostatek finančních prostředků. V České republice požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU, o jeho žádosti se momentálně rozhoduje. Díky podpoře partnerky má finanční prostředky a dostatečné zázemí pro pobyt v České republice. Vzhledem k těmto skutečnostem je rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele z území EU na jeden rok zjevně nepřiměřené. Žalovaná výše uvedené ve svém rozhodnutí nezohlednila, pouze lakonicky konstatovala, že „*v tomto případě převyšuje veřejný zájem na tom, aby cizinci pobývali na území České republiky za splnění zákonem daných podmínek, nad zájmem účastníka řízení na ochraně jeho soukromého a rodinného života*“. Žalovaná však zcela nedostatečně odůvodnila, jak k tomuto závěru dospěla. Toto konstatování v napadeném rozhodnutí je zvláště zarážející v kontextu toho, že řadu okolností svědčících ve prospěch stěžovatele žalovaná odmítla jako „*irelevantní*“.

[12] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[13] Nad uvedené požádal stěžovatel také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť má za to, že by jeho vyhoštění hrubě zasáhlo do jeho i partnerčina soukromého a rodinného života. S partnerkou spolu žijí třináct let a plánují společný život v podobě manželství. Nucené odloučení na jeden rok je pro stěžovatele nepřijatelné. Zároveň není možno od jeho partnerky očekávat, že se za ním přestěhuje do země původu, v níž nikoho nezná, nemá tam žádné zázemí a práci. Na cestu do USA nemá v současné době stěžovatel ani jeho partnerka finanční prostředky. Stěžovatel nemá v USA již žádné vazby, neboť žije posledních třináct let převážně v České republice nebo jiných evropských zemích. Stěžovatel má proto za to, že by nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v jeho případě došlo k nepoměrně větší újmě, než jaká jeho nepřiznáním může vzniknout jiným osobám. Zároveň se stěžovatel domnívá, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s žádným veřejným zájmem.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku byla skutečnost, že stěžovatel věrohodným způsobem neprokázal, že na území smluvních států EU pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, a to v období od 10. 8. 2012 do 13. 3. 2014. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Žalovaná současně vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Z obsahu spisů vyplynulo, že dne 13. 3. 2014 mezi 22. a 23. hod. zkontrolovala stěžovatele hlídka prvostupňového správního orgánu (Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort) na Protialkoholní záchytné stanici Bulovka, kam byl stěžovatel umístěn téhož dne ráno se zjištěnou akutní intoxikací alkoholem s hladinou alkoholu v dechu 3 promile (č. l. 6 správního spisu). Protože se stěžovatel hlídce nedokázal ztotožnit (neměl žádný doklad) byl zajištěn a umístěn do policejní cely.

[17] Z úředního záznamu (č. l. 3 správního spisu) vyplývá, že se stěžovatel označil za J. G., nar. 15. 8. 1975, st. př. USA a Kanady (dvojí občanství), svobodný, bezdětný. Na úředním záznamu o zajištění cizince ze dne 13. 3. 2014 (č. l. 1 správního spisu) je stěžovatel označen jako J. G. a tímto jménem také úřední záznam podepsal. Stejně tak praví i úřední záznam o umístění osoby do policejní cely – krátkodobé (č. l. 2 správního spisu) z téhož dne. Na základě žádosti o ztotožnění osoby ze dne 14. 3. 2014 prvostupňový správní orgán nezjistil totožnost osoby. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 3. 2014, 12:00 (č. l. 15 správního spisu) pak plyne, že stěžovatel vypověděl, že z důvodu paniky změnil své jméno, přičemž uvedl své pravé jméno.

[18] V posledně uvedeném protokolu dále sdělil, že trvalou adresu má v USA, kde bydlí se strýcem, strýc se ale často stěhuje kvůli práci. Z USA (New Yorku) přiletěl koncem ledna 2014 do Německa (Frankfurt nad Mohanem) za svými přáteli, přičemž leteckou společností, se kterou přicestoval, si nepamatuje, a počátkem února 2014 pokračoval autobusem do ČR. Do ČR přicestoval z důvodu turistiky a s platným cestovním dokladem. V ČR byl poprvé v roce 1999. Uvedl, že žádné zaměstnání nyní na území ČR nemá, vše si platí z úspor z USA, nicméně nyní nemá přístup k financím, neboť dne 12. 3. 2014 mu byla odcizena taška a také hotovost, kreditní karta a cestovní pas. Uvedené však nikde nenahlásil. Po příjezdu prý stěžovatel bydlel v hotelech v Praze a u přátel, jejichž jména si nepamatuje. Ohledně pobytu rodiny uvedl, že celá jeho rodina je pouze jeho strýc, který žije v USA, rodiče již nežijí. Na otázku, zda má na území ČR či EU rodinu nebo příbuzné, odpověděl, že nemá. Na otázku, zda žije v ČR ve společné domácnosti s občanem ČR, uvedl, že nebydlí. Dále uvedl, že na území ČR není žádná osoba, o kterou se musí starat. Stěžovatel nežádal, aby byla o jeho zajištění informována jím určená osoba zdržující se v ČR. Uvedl, že nemá žádnou překážku pro vycestování z ČR do USA a že má dostatečnou hotovost na jídlo, pobyt v ČR a vycestování z ČR.

[19] Následně byl stěžovatel zajištěn na dobu 90 dnů, neboť správní orgán shledal, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 14. 3. 2014 bylo zahájeno se stěžovatelem správní řízení ve věci správního vyhoštění. Stejněho dne v 15:10 byl sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení, v němž stěžovatel uvedl totožné odpovědi jako v případě výše uvedeného úředního záznamu.

[20] Z úředního záznamu ze dne 17. 3. 2014 dále vyplynulo, že se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavila paní I. S. s tím, že byla telefonicky kontaktována stěžovatelem, svým bývalým přítelem, aby mu donesla starý cestovní doklad, který si u ní v roce 2007 zanechal. Tento cestovní doklad odevzdala prvostupňovému správnímu orgánu. K žádosti prvostupňového správního orgánu ze dne 18. 3. 2014 ohledně prověření příletu/vstupu stěžovatele na území schengenského prostoru, konkrétně do Německa, Frankfurt nad Mohanem (č. l. 38 správního spisu), bylo dne 27. 3. 2014 sděleno Odborem mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia ČR (č. l. 40 správního spisu), že ve Spolkové republice Německo nebyly zjištěny žádné záznamy k osobě stěžovatele.

[21] V protokolu o výsledku ze dne 2. 4. 2014 uvedl stěžovatel zejména následující: Stěžovatel přicestoval do Německa v lednu 2014 letecky, ale není si vědom, že by do svého pasu dostal nějaké vstupní razítko. Na území EU přicestoval, aby navštívil přátele a hlavně s cílem pracovat pro tiskovou agenturu v Srbsku. Do ČR přicestoval v únoru, asi v prvním týdnu, protože se chtěl podívat na staré přátele a svou přítelkyni. Bydlel u přátel, poté několik dní u přítelkyně, odešel a zase se na několik týdnů vrátil k přítelkyni. V minulosti pobýval v ČR v letech 1999, 2000, 2004, 2006, 2007 a 2009, přičemž se zde zdržel několik týdnů, někdy i rok, a pak vždy vycestoval. Po vstupu ČR do schengenského prostoru bylo pro něj složitější najít si práci. Uvedl, že na území ČR nemá rodinu, ale přítelkyni, se kterou žijí společně v bytě, v němž má své věci - oděv, knihy, filmy. Přítelkyni přispívá na byt obvykle měsíčně několika tisíci korun. Rodinu přítelkyně nezná, otce zná jménem, matku příjmením a sestra se asi jmenuje J. Komunikují spolu anglicky, česky, rusky, trochu španělsky. Přítelkyně pracuje v cestovní kanceláři a znají se třináct let. Potkali se

pokračování

v roce 2000 či 2001. Dále stěžovatel uvedl, že jakmile obdrží pas, odjede do Srbska, přičemž cestu by si hradil ze svého účtu.

[22] Dne 7. 4. 2014 proběhl výslech svědka I. S. Uvedla, že bydlí na přechodné adrese v bytě 1 + 1 s kamarádem, který tráví většinu času na chatě. Je zaměstnaná u cestovní kanceláře. Stěžovatele zná již třináct let a označuje se za jeho přítelkyni. Dále uvedla, že stěžovatel s ní bydlel, než byl zajištěn, a bydlí u ní pokaždé, když přicestuje do ČR, což bývá většinou jedenkrát ročně. V jejím bytě má své osobní věci jako oblečení, hygienické potřeby a knihy. Proč stěžovatel neuvedl v protokolu ze dne 14. 3. 2014, že má přítelkyni a že u ní bydlí, svědkyně nevěděla. Také uvedla, že spolu trávili dovolené, naposledy v Chorvatsku, roky dovolených si již nepamatuje. Na poslední dovolené byli před několika roky. Ohledně společné budoucnosti se s přítelem nebavili. Co se týče jeho cesty do Německa a ČR, svědkyně nevěděla, jak stěžovatel přicestoval, ozval se jí na začátku února 2014 s tím, že přijel za ní do Prahy. Letenku zkusí případně dohledat ve věcech stěžovatele. Finančně stěžovateli nikdy nevypomáhala. Naopak stěžovatel, když přijede do ČR a je u ní, občas jí dá peníze, např. na koupi oblečení a jídla, a zve ji na kulturní akce a výlety. Nebyla si vědoma žádné překážky vycestování, ale chtěla, aby byl stěžovatel co nejdříve propuštěn ze zajištění, aby než vycestuje do USA, s ním mohla strávit společný čas.

[23] Dne 7. 4. 2015 vyzval prvostupňový správní orgán stěžovatele, aby doložil podklad, kterým by prokázal svůj vstup na území členských států Evropské unie (č. 1. 50 správního spisu). Dne 9. 4. 2014 byl stěžovatel propuštěn ze zajištění. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 17. 4. 2014 bylo vycestování stěžovatele možné. Dne 23. 4. 2014 předložil stěžovatel cestovní doklad. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení z téhož dne vyplynulo, že paní S. byla kontaktována Zastupitelským úřadem USA v Praze s tím, že byl nalezen stěžovatelův cestovní doklad. Ten si stěžovatel vyzvedl dne 15. 4. 2014 (tato informace byla telefonicky ověřena prvostupňovým správním orgánem dne 29. 4. 2015). Stěžovatel však nedokázal vysvětlit, proč má v cestovním dokladu pouze vstupní razítko z Německa (Frankfurt nad Mohanem) ze dne 12. 5. 2012 a z ledna 2014 žádné vstupní razítko nemá. Uvedl, že se snaží komunikovat s leteckou společností U. S. Airways, se kterou přicestoval, ohledně jeho přiletu, zatím ale bezúspěšně. Sdělil, že si je vědom, že pokud neprokáže svůj vstup na území EU v lednu 2014, bude brán jako den jeho vstupu na území EU poslední datum takového vstupu uvedené v jeho cestovním pase, tedy 12. 5. 2012. Dále uvedl, že nebude-li prokázán jeho oprávněný pobyt, vycestuje, na což má peněžní prostředky, a nebyl si vědom žádné překážky vycestování ani důvodu, proč by nemohl vycestovat. Dne 7. 5. 2014 se stěžovatel seznámil s podklady pro rozhodnutí, přičemž nepožadoval jejich doplnění. Téhož dne mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění.

[24] Z protokolu o jednání před městským soudem ze dne 6. 11. 2014 vyplývá, že byl proveden důkaz prohlášením J. S., O. P., J. B. a R. R., dále důkaz správním spisem, zároveň stěžovatel navrhl vyslechnout jako svědkyni I. S.. Ta uvedla, že mezi ní a stěžovatelem je již čtrnáct let vztah, přičemž spolu třináct let žijí. Stěžovatel občas odjížděl z ČR, ale nebylo to na dlouhou dobu. V bytě má krabici s věcmi. Neví nic o tom, že by po příjezdu do ČR nyní v zimě bydlel stěžovatel v hotelu nebo na soukromé adrese v H. Paní

S. si myslí, že bydlel pouze u ní. Nyní stěžovatel žije také u ní, plánují společnou budoucnost, a pokud by stěžovateli byla vyřízena kladně jeho žádost o přechodný pobyt, uzavřeli by sňatek.

[25] Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*[u]stanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*“

[26] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákon o pobytu cizinců „*[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*“

[27] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

[28] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců „*[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[29] Nejvyšší správní soud se prvně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“ Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána také tehdy, pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy,*“ (rozsudek ze dne 29. 7. 2004 č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[30] Dle stěžovatele městský soud nezohlednil tvrzení jeho a jeho partnerky u jednání, stejně jako fotografie stěžovatele a jeho partnerky a „podpurné dopisy“. Nedostatečně se proto zabýval stěžovatelovým soukromým životem a společenskými vazbami na území České republiky. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a neshledal jej

pokračování

nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Městský soud se důkladně zabýval skutkovými zjištěními správních orgánů, vypořádal se s výpovědí svědkyně i s fotografiemi a prohlášeními předloženými stěžovatelem na straně 6 a 7 napadeného rozsudku. Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil při hodnocení stěžovatelova soukromého a rodinného života, a je tedy přezkoumatelný. Skutečnost, že důkazy předložené stěžovatelem nepřesvědčily městský soud o opačném závěru ohledně skutkového stavu v jeho věci, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[31] Stěžovatel dále namítá, že si správní orgány neobstaraly dostatečné množství důkazů o existenci jeho dlouhodobého vztahu s občankou České republiky, což mělo za následek nesprávné posouzení stěžovatele jako rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[32] Nejvyšší správní soud, vycházející z citovaného ustanovení, však musí konstatovat, že bylo právě na stěžovateli, aby v kasační stížnosti uvedené důkazy – opětovný výslech jeho i paní S. k vysvětlení rozporů v jejích vyjádřeních, místní šetření v místě pobytu stěžovatele a paní S., výslech sousedů a rodiny paní S. – správnímu orgánu navrhl. Pokud má totiž cizinec hodnověrným způsobem doložit, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, leží důkazní břemeno ze zákona na něm (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2013, č. j. 6 As 26/2013 - 35). Stěžovatel však během řízení, a to ani při seznámení se s podklady pro rozhodnutí, žádné provedení důkazů nežádal. Až v odvolání stěžovatel namítal, že prvostupňový správní orgán neprovedl výslech rodiny a známých paní S. za účelem zjištění skutečného stavu věci, resp. aby prokázal dostatečnou intenzitu vztahu s paní S., a byl proto považován za osobu splňující požadavky § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[33] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se žalovaný námitkou důkladnějšího zjištění intenzity vztahu mezi stěžovatelem a paní S. zabýval. Na základě protokolů o vyjádřeních stěžovatele a výslechu paní S. však dospěl k závěru, že vztah mezi ním a paní S. není hlubšího charakteru, jako je vztah druha a družky, ale jedná se o přátelství. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyla povinnost správních orgánů opatřit si další důkazy k prokázání intenzity vztahu mezi stěžovatelem a paní S. Stěžovatel sice tvrdil, že s paní S. má trvalý vztah obdobný rodinnému, ale žádné konkrétní důkazy k prokázání svého tvrzení nepředložil ani nenavrhl. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že stěžovatelova námitka spočívající v neobstarání si dostatečného množství důkazů správními orgány je nedůvodná.

[34] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že správní orgány nesprávně posoudily intenzitu vztahu mezi stěžovatelem a paní S. Stěžovatel má za to, že naplňuje podmínky § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a mělo s ním tedy být zacházeno jako s rodinným příslušníkem občana EU. Toto ustanovení bylo do citovaného zákona včleněno zákonem č. 379/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o

Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[35] Z důvodové zprávy k uvedenému zákonu, konkrétně k § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „*reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt "partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah", v České republice se typicky jedná o vztah druha a družky. V daném případě se nejedná o tzv. registrované partnery, tj. vztahy, které jsou upraveny zvláštním právním předpisem členského státu (v České republice zákonem č. 115/2006 Sb.), neboť tyto osoby jsou považovány za rodinné příslušníky občanů Evropské unie podle článku 2 odst. 2 písm. b) citované směrnice (úprava registrovaných partnerů je řešena v § 180f nejen pro občany Evropské unie). Skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit (k tomuto účelu nelze použít formu čestného prohlášení). V rámci Evropské unie není rodinné právo harmonizováno a z tohoto důvodu nelze blíže konkretizovat způsob a formu prokazování "trvalosti vztahů".*“

[36] Nejvyšší správní soud vyložil výše uvedený pojem partner ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, takto: „*Slovo partner přitom Směrnice užívá pro vztah „rodinný“, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod.*“

[37] Při posuzování vztahu stěžovatele a paní S. je nutno poukázat především na ta skutková zjištění, z nichž vyplývá, že stěžovatel svůj příběh postupně upravoval – od sdělení, že nemá na území ČR žádnou rodinu či příbuzné a nežije s žádným občanem ČR ve společné domácnosti až po uvedení třináctiletého vztahu s občankou ČR, s níž žije ve společné domácnosti. Sám stěžovatel tedy zavdal pochybnosti o intenzitě vztahu mezi ním a jím tvrzenou partnerkou, když svůj třináctiletý vztah s občankou ČR při prvních vyjádřeních vůbec nezmínil. Pro posouzení vztahu mezi stěžovatelem a paní S. jako trvalého vztahu obdobného rodinnému nesvědčí ani skutečnosti sdělené paní S. při jejím svědeckém výslechu. Pokud totiž uvedla, že stěžovatel u ní bydlí pokaždé, když je v ČR, což je většinou jedenkrát ročně, stěží může být tato frekvence návštěv vnímaná jako udržování partnerského vztahu, který má na mysli § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a jak je vymezen ve výše uvedené judikatuře zdejšího soudu. Přesto, že paní S. uvedla, že jezdí se stěžovatelem na společné dovolené, nedokázala uvést, kdy spolu naposledy na takové dovolené byli. I skutečnost, že se se stěžovatelem po třinácti letech vztahu spolu nebavili o společné budoucnosti, určitým způsobem indikuje vážnost vztahu. Přesto, že stěžovatel a paní S. mohou subjektivně vnímat svůj vztah optikou délky tohoto vztahu (13 let) za obdobný rodinnému, Nejvyšší správní soud má s ohledem na jimi uvedené skutečnosti za to, že takový vztah nelze považovat za trvalý vztah obdobný rodinnému, který má na mysli § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[38] Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že k tomu, aby cizinec získal postavení rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je nutné, aby také hodnověrně doložil, že žije s občanem EU ve společné domácnosti. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců neobsahuje vlastní legální definici pojmu „společná domácnost“, je tímto pojmem třeba rozumět domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 As 99/2012 – 24). Z vyjádření stěžovatele i paní S. však nevyplývá, že by spolu trvale žili, ve smyslu trvalého podílení se na chodu domácnosti, a uhrazovali náklady na své potřeby. Z protokolů vyplývající nepravdivé návštěvy stěžovatele u paní S. v době, kdy přijede do ČR, a přispívání jí na domácnost či jiné její potřeby (přičemž nelze odhlédnout od rozporu ve výpovědích stěžovatele a paní S., kdy stěžovatel uvedl, že přispívá měsíčně několik tisíc korun a paní S. uvedla, že stěžovatel přispívá občasně) nelze pokládat za skutečnosti naplňující definici společné domácnosti tak, jak je uvedena výše.

[39] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal skupinu námitek, v nichž stěžovatel poukazuje na to, že nucené vycestování bude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 - 34), jak ostatně správně zmiňuje i městský soud, uvádí, že v případech, v nichž jde o posouzení otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince v důsledku jeho nuceného vycestování, je třeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy. Ve věcech vyhoštění ESLP zaujímá užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *S. proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[40] Práva vyplývající z čl. 8 Evropské úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Ůner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez*

proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 48/2013 – 34, bod 15 - 18).

[41] V první řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění, neboť neprokázal „*věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum*“ (viz § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákon o pobytu cizinců). Dle vstupního razítka v cestovním pasu stěžovatele, vstoupil stěžovatel na území EU dne 12. 5. 2012. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán stěžovatele vyzýval k prokázání tvrzení, že na území EU vstoupil na konci ledna 2014. Stěžovatel však toto své tvrzení nepodložil žádným důkazem. Ani prvostupňový správní orgán nezjistil při dotazu na tvrzený přilet stěžovatele na letiště ve Frankfurtu nad Mohanem koncem ledna 2014, že by právě v tomto období přicestoval.

[42] Jelikož je stěžovatel státním příslušníkem Spojených států amerických, které jsou uvedeny v příloze II nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení Rady (ES) č. 539/2001“), mohl stěžovatel pobývat na území EU bez víza 3 měsíce po svém vstupu (viz čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001. Stěžovatel se tedy zdržoval od srpna 2012, kdy přiletěl na letiště do Frankfurtu nad Mohanem, až do 13. 3. 2014, kdy byl zajištěn, neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákon o pobytu cizinců. Ve své judikatuře ESLP zdůrazňuje, že čl. 8 Evropské úmluvy nezaručuje právo cizince vstoupit a pobývat na území určitého státu, naopak stát má právo kontrolovat vstup cizinců a jejich pobyt na svém území (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 54). Stát tak může po cizincích požadovat, aby vstupovali a pobývali na jeho území v souladu s jím stanovenými pravidly.

[43] Stěžovatel namítá, že porušení povinnosti prokázat vstup na území členských států EU není takové povahy, aby odůvodňovalo jeho vyhoštění z území EU na dobu jednoho roku. Konkrétně uvádí, že v tomto případě jeho právo na soukromý život jasně převažuje nad veřejným zájmem na prokázání vstupu na území EU, neboť on sám nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem ČR. Jak již bylo uvedeno v bodě [40], právo na rodinný a soukromý život není absolutní. Stát toto právo může z hlediska judikatury ESLP omezit, pokud dojde k závěru, že jeho zájem např. na ochraně veřejného pořádku převažuje nad zájmem jednotlivce na pobytu v dané zemi. Prvostupňový správní orgán se přiměřeností zásahu do práva na rodinný a soukromý život stěžovatele zabýval podrobně na s. 7 – 8 svého rozhodnutí, stejně tak žalovaná na s. 7 – 9 a městský soud na s. 5 – 6 napadeného rozsudku. Narušení veřejného pořádku – v tomto případě neoprávněný pobyt stěžovatele na území ČR, resp. EU, které není závažného charakteru, je pouze jedním z kritérií, které má soud posuzovat při posuzování přiměřenosti zásahu.

pokračování

[44] Co se týče rozsahu, v jakém by byl rodinný či soukromý život narušen, je nutno odkázat na již výše uvedené. Stěžovatel nemá na území ČR rodinu ve smyslu judikatury ESLP, nemůže být tedy zasaženo do jeho práva na rodinný život. Do soukromého života, který stěžovatel vede na území ČR, by zasaženo být mohlo, neboť zde udržuje vazby s paní S. Stěžovatel namítá, že vycestování na jeden rok podstatně naruší jeho vztah s tvrzenou partnerkou paní S. Z vyjádření paní S. vyplývá, že stěžovatel ji přibližně jedenkrát ročně navštěvuje. Z vyjádření stěžovatele vyplývá, že v ČR byl v letech 1999, 2000, 2004, 2006, 2007 a 2009, 2012 a nyní v roce 2014. Pokud tedy stěžovatel musí vycestovat mimo území EU na dobu jednoho roku, Nejvyšší správní soud neshledává, že vztah mezi stěžovatelem a paní S. z hlediska frekvence „stýkání se“ by byl nepřiměřeně narušen.

[45] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele, že správní vyhoštění je nepřiměřené, neboť stěžovatel již nemá v USA žádné zázemí a zázemí má dle svého vyjádření zde se svou tvrzenou partnerkou. Sám stěžovatel se jasně vyjádřil, že neexistují žádné překážky či důvody, pro které by se nemohl vrátit do USA. Uvedené potvrdila i paní S. Také nelze opomenout, že stěžovatel považoval Českou republiku dle svého vyjádření za „přestupní“ zemi při své cestě za zaměstnáním do Srbska, stěží lze proto uvěřit tvrzení stěžovatele, že má zde takové zázemí, které nemá v USA. Nejvyšší správní soud tedy neshledal, stejně jako městský soud a správní orgány, že by stěžovateli bylo jeho vyhoštěním na dobu jednoho roku nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na rodinný a soukromý život, a má jeho námitky v tomto smyslu za nedůvodné.

[46] Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl ve věci meritorně bez zbytečného odkladu po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení, z důvodu nadbytečnosti již o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nerozhodoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud dospěl v napadeném rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke správným právním závěrům v posuzované věci. Jeho rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Zároveň v řízení před správním orgánem Nejvyšší správní soud neshledal vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b), které mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[48] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu